El gironí més feliç a Montilivi

Eloi Amagat pressionat pel davanter del Saragossa gel Rodr guez Foto: EFE.

Emocionat, feliç, alliberat, amb els ulls vidriosos i amb un somriure d'orella a orella. Així estaven tots els jugadors del Girona coincidint amb el xiulet final del col·legiat Arcediano Monescillo, però Eloi Amagat ho estava encara un mica més que qualsevol altre. Eloi, l'ahir capità de l'equip ocupant una de les posicions al mig del camp, al costat del seu inseparable i amic íntim, Àlex Granell, va poder viure en primera persona el moment més àlgid i important de la història del Girona. El punt culminant en la carrera de qualsevol futbolista acostumat al futbol modest, el futbol que en diuen "de debò". Eloi n'ha vist de tots colors. Forjat en mil batalles, el jugador blanc-i-vermell no ha gaudit de gaire confiança aquest curs per part del seu tècnic –enguany ha jugat quinze partits de lliga i un de copa–, però les lesions de Pere Pons i Rubén Alcaraz li van obrir ahir les portes de la titularitat que li van permetre tancar el cercle i celebrar un ascens a primera des de la gespa impecable de l'estadi de Montilivi.

Història viva de l'entitatEloi Amagat va debutar amb el primer equip del Girona el 31 d'octubre del 2004 en un partit de segona B entre el conjunt gironí i el Figueres a l'estadi de Vilatenim. Amb uns primers cursos irregulars, pel que fa a la participació amb el primer equip, el migcampista va haver de buscar-se la vida lluny del club que estima, per créixer com a futbolista i tornar, després d'una etapa amb el Llagostera de tres temporades i ja amb el Girona a segona A. Preparat per al repte i ja madur en tots els aspectes, Eloi va demostrar la seva vàlua en el futbol professional acompanyat de la seva tècnica, el sentit tàctic, el saber estar i, sobretot, l'estima cap als colors blanc-i-vermells. Eloi Amagat sempre ha representat el club en els bons i en els mals moments, que fins ahir a la nit havien estat els més patits de tots.

Faltant-hi Pere Pons, tot raça i coratge, la parella formada per Eloi i Àlex Granell a la medul·lar del Girona eren la viva representació de la demarcació a dins del terreny de joc, una demarcació que per primera vegada tindrà un equip a primera divisió. Una gesta que arriba després de les patacades contra l'Almeria en l'etapa de Rubi com a tècnic –la temporada 2012/13–, el Lugo en el darrer minut del campionat de lliga del curs 2014/15, el mateix Saragossa en el posterior play-off d'ascens, o el curs passat en el partit de tornada de la segona i decisiva eliminatòria contra l'Osasuna.

Eloi, en un altre gest que l'honora, va cedir el braçal de capità en el minut 85, quan Richy Álvarez, un dels capitans de l'equip, va entrar al terreny de joc. El gallec no jugava des del darrer matx del curs passat contra l'Osasuna. Inèdit aquesta temporada, l'entrenador, Pablo Machín, va tenir el detall cap a un futbolista que també ha suat sang per l'escut. Com Felipe Sanchón, des de tercera a segona B i segona A defensant la samarreta.

Publicat a:
-L'Esportiu. Nacional 05-06-2017 Pàgina 17
-L'Esportiu. Comarques Gironines 05-06-2017 Pàgina 10

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1160888-el-gironi-mes-felic-a-montilivi.html